

FÜLÖP GÁBOR VERSEI

A TÖKFEHÉR PAPIR

A tökfehér papír
kihívóan,
vagy inkább szemtelenül
vakít vissza rád.
Egymást
vaktítjátok-hipnotizáljátok
emígy egy ideig.
Ő reménykedik még,
hátha soraiddal nem defloreálsz
szűz-fehérségét,
te *tudod*,
hogy bemocskolsz úgyis
váltott lovakon száguldó
hülyeségeiddel.

Ebben maradtok,
hülyemtipró.

PÜDERSZAG VAN A KONYHÁBAN

behúzó a gépbe
a harmadik oldalt
egyszerre púderszagot érzek
borzasztó kilbíthatatlan döglasztó
púder-harcigázt
ági azt mondja írj csak nyugodtan
hanga mászkált a konyhában
vagy fél órája

biztosan kiöntött valamit
 ja az más alkör
 nyugodtan ehetem tovább
 írás közben ezt a
 púdergáz-szagú süteményt

TELEFON

van egy barátom
 aki naponta telefonál
 hogy mikor
 fordítom már le a verseit
 hiába mondanám neki
 hogy én a verseit
 mielőtt még
 egyáltalán
 hallottam volna róla —
 már MEGÍRTAM

PATKÁNY-VERS

a patkány-vers
 a leghálásabb vers
 fönntartja önmagát
 ha török ha szakad
 olykor csápjá nő
 mélyvel értelem-falakra mászik
 máskor föld alatti
 ereken szivárog
 a csatornahálózatban
 a patkány-vers
 teljesen igénytelen
 nem eszik nem iszik és
 kártyázni sem jár
 inkább beszivárog közben
 a növényekbe
 az erdő állataiba
 a lepke szárnyába

a patkány-vers
a föld alatt
a patkány-vers
a levegőben
ugyanúgy úszik
mint vizen
kísérleteznek vele
igen régen
és megsemmisíteni
sehogyan sem sikerül
de hát miért is kellene
MEGSEMISÍTENI

patkány-verset
amúgy sem írt
eddig még senki

RÜCK-WERS

Homlokon csókolom a múzsát.
Döbbsenten rám néz,
és elbőgi magát tanácstalanul,
amiért megelőztem.
Egy szerelmeswerssel vigasztalnám,
de a múzsa bög,
és tanácstalan.
Kimegyek az istállóba
Pegazushoz,
zabot vetek elé, és megpatkolom.
Pegazus felzabálja a zabot,
kipucolja vadonatúj patkóit,
és szárnyával legyint,
hogy elégedett velem — mehetek.
Visszasomfordálok,
homlokon csókolom a múzsát,
fejemre húzom a papírt,
a paplant, a párnát,
és hason fekve

csendesen szuszogva elalszom,
 nehogy felébresszem
 az álmában is bőgő múzsát,
 a szépeket álmodó Pegazust.

MINT AKIT AKASZTANI VISZNEK

mint akit
 akasztani visznek
 végigsétálok a városka
 utcáin
 (hogy el ne tévedjek
 egy martalóc
 gyöngéden fogja a kezem)
 mint akit
 akasztani visznek
 kiérek
 a városka főterére
 fellépek egy hokedlira
 s az összeterejt tömeg
 lelkes buzdítása közepette
 a nyakamba teszem a hurkot
 mint akit akasztanak
 intek tanítványaimnak
 akik örömmel
 rúgják ki alólam
 a hokedlit
 mint akit felakasztottak
 vidáman rugdalózom
 a kötélén
 táptalajt keresve
 légbe-akadt lábamnak
 — közben azt is mondom
 hogy HRRRR —
 s az összeterejt tömeg
 lelkesen tapsol

LÉLEK MINT SZÁRÍTÓKÖTÉL

az én lelkemen száradnak
a pisis pelenkák
alsónadrágjaim
a csöpögő melltartók
az én lelkemen szárad
ez a vers is